

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a členů JUDr. Zdeňka Novotného, JUDr. Tomáše Homoly, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Petra Škvaina a JUDr. Karla Urbana, o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 26. 3. 2012, č. j. 614/2011-OD-ENA/10, na zahájení kárného řízení proti **Mgr. P. D.**, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Beroun, se sídlem Palackého 31/2, Beroun 1, zast. Mgr. Jindřichem Šimberským, advokátem, se sídlem Hořejší nábřeží 786/21, Praha 5, při ústním jednání konaném dne 10. 2. 2014,

t a k t o :

Mgr. P. D., nar. X,
soudní exekutor Exekutorského úřadu Beroun,

I.
je v i n e n , ž e

1. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 015 Ex 68/2006 k vymožení peněžité částky, poté co provedl dne 24. 4. 2009 exekuci prodejem nemovitostí povinného patřící do společného jmění povinného a jeho manželky: budova č. p. 281 – Z., na parc. č. 1383, zastavěná plocha a nádvoří na parc. č. 1383, o výměře 703 m², zahrada, zemědělský půdní fond na parc. č. 1384, o výměře 533 m², všechny zapsané na listu vlastnictví č. 534, pro katastrální území č. 791679 Z., okres č. CZ0721 Kroměříž, obec č. 589187 Z., u katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Kroměříž, dne 6. 5. 2009, tuto vydraženou nemovitost povinného v rozporu se zákonem předal vydražiteli,

tedy

závažně porušil své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním předpisem,

t í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

Podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu se mu ukládá

pokuta ve výši 50000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol 14082013.

II. se zprošťuje

*podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, návrhu **Ministra spravedlnosti ze dne 26. 3. 2012**, č. j. 614/2011-OD-ENA/10, v části, jíž mu bylo kladeno za vinu, že:*

1. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 015 Ex 68/2006 k vymožení peněžité částky dne 6. 5. 2009 fakticky provedl vyklizení nemovitosti povinného J. S. ve Z., ačkoliv k takovému úkonu nejenže neměl vydražitel exekuční titul, ale ani soudní exekutor nebyl provedením exekuce vyklizením této nemovitosti pověřen,
2. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 015 Ex 70/2007 k vymožení peněžité částky, poté, co dne 21. 10. 2011 provedl exekuci prodejem nemovitostí povinného patřící do společného jmění povinného a jeho manželky: budova č. p. 281 – Z., na parc. č. 1383, zastavěná plocha a nádvoří na parc. č. 1383, o výměře 703 m², zahrada, zemědělský půdní fond na parc. č. 1384, o výměře 533 m², všechny zapsané na listu vlastnictví č. 534, pro katastrální území č. 791679 Z., okres č. CZ0721 Kroměříž, obec č. 589187 Z., u katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Kroměříž, dal pokyn svým vykonavatelům panu R. K. a panu L. O., aby poskytli „asistenci“ vydražiteli při převzetí vydražené nemovitosti; fakticky tak dne 27. 10. 2011 provedl vyklizení vydražené nemovitosti, ačkoliv k takovému úkonu nejenže neměl vydražitel exekuční titul, ale ani soudní exekutor nebyl pověřen provedením exekuce vyklizením předmětné nemovitosti,

neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které se řízení vede.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ministr spravedlnosti podal dne 26. 3. 2012 návrh na zahájení kárného řízení (kárnou žalobu) proti Mgr. P. D., soudnímu exekutorovi, konkrétně pro devět skutků. Při jednání konaném dne 19. 11. 2013 rozhodl kárný senát o vyloučení skutku č. 8 a skutku č. 9 kárné žaloby k samostatnému projednání a o skutcích 1 – 7 rozhodl věcně. S ohledem na to, že předmětem tohoto řízení jsou pouze tyto dva vyloučené skutky, změnil kárný senát jejich označení oproti kárné žalobě – o skutku pod bodem 8 kárné žaloby je

jednáno jako o skutku č. 1 a skutek žalovaný pod bodem 9 je označován jako skutek č. 2. Přitom ovšem skutek č. 1 v sobě obsahoval dvě různá skutková jednání, jež bylo proto nutno při jejich posouzení rozdělit, což se ve výroku projevilo jako označení I. 1. a II. 1.

V žalovaných skutcích spatřoval kárný žalobce závažné porušení povinností stanovených právním předpisem. Vycházel přitom ze stížností povinného M. S., jehož tvrzení považoval za prokázané na základě prověření spisů soudního exekutora. Kárně obviněnému je tak vytýkáno, že se jak osobně, tak prostřednictvím svých vykonavatelů, kterým měl udělit pokyn k asistenci při převzetí nemovitosti, dopustil závažného pochybení tím, že bez jakéhokoliv pověření fakticky celkem dvakrát „vyklidil“ povinného i s rodinou z nemovitosti, jejíž dražbu provedl. Přesné vymezení žalovaných skutků plyne z výroků tohoto rozhodnutí. Kárný žalobce v kárné žalobě navrhl, aby kárný senát uznal kárně obviněného vinným ze spáchání uvedených kárných provinění a uložil mu kárné opatření podle § 116 odst. 3 písm. d) exekučního řádu – odvolání z exekutorského úřadu.

II. Vyjádření kárně obviněného

Kárně obviněný ve svém písemném vyjádření ze dne 15. 6. 2012 k žalovaným skutkům uvedl, že přesvědčení kárného žalobce stojí ve velké míře na nepřesných, či přímo lživých tvrzeních povinného, který navíc u prvního skutku nebyl ani přítomen. Povinný je, podle jeho názoru, notorickým stěžovatelem, jenž si stěžuje proti všemu a všem, což kárně obviněný podepřel seznamem podaných opravných prostředků a návrhů.

K samotnému skutku č. 1 kárně obviněný uvedl, že se dne 6. 5. 2009 skutečně dostavil do předmětné nemovitosti spolu s vydražitelem a právním zástupcem oprávněné, avšak výlučně za účelem provedení soupisu movitých věcí v rámci mobiliární exekuce. Tato exekuce a její průběh je zachycen v protokolu o soupisu movitých věcí, č. j. 15 Ex 68/2006 – 109. Rovněž z protokolu o předání nemovitosti vydražiteli, č. j. 15 Ex 68/2006 – 108, plyne, že nemovitost nebyla vyklizována, nýbrž dobrovolně předána rodinnými příslušníky povinného; protokol byl jimi podepsán bez námitek. Pravdivé není ani tvrzení o zapečetění nemovitosti. Poněvadž se povinný tohoto úkonu vůbec neúčastnil, jsou jeho tvrzení o jeho průběhu zcela irelevantní. Kárně obviněný proto k tomuto skutku uzavřel, že jeho přítomnost na místě při výkonu mobiliární exekuce byla zárukou zákonného postupu prováděného v souladu s právními předpisy. Při samotném aktu předání nemovitosti vydražiteli se kárně obviněný nijak neangažoval.

Pokud jde o skutek č. 2, kárně obviněný zdůraznil, že svým vykonavatelům nikdy nedal pokyn, aby poskytli vydražiteli asistenci při převzetí vydražené nemovitosti a dne 27. 10. 2011 neprovedl fakticky ani jinak vyklizení vydražené nemovitosti. Pokud by nebyl výslovně požádán právním zástupcem oprávněné, aby provedl soupis movitých věcí před tím, než dojde k převzetí nemovitosti vydražitelem, nebyl by již další pokus, s ohledem na neúspěšný pokus ze dne 4. 10. 2011, prováděn. Proto kárně obviněný svým vykonavatelům sdělil, aby v rámci výjezdu provedli soupis movitých věcí v předmětné nemovitosti, informoval je, že po soupisu věcí má dojít k převzetí nemovitosti vydražitelem, dále jim nařídil, aby na místě zůstali až do převzetí pro kontrolu, zda věci, které si bude povinný s rodinou odnášet, nejsou způsobilé pro mobiliární exekuci. Kárně obviněný nikdy svým vykonavatelům nedal pokyn, aby asistovali při převzetí nemovitosti vydražitelem, ani aby

povinného násilím vystěhovali z nemovitosti. Vykonavatelé byli navíc výslovně upozorněni na to, že povinný je notorickým stěžovatelem, takže mu nesmí dát jakoukoliv záminku ke stížnostem.

Kárně obviněný se následně od vykonavatelů dozvěděl, že poté, co se dne 27. 10. 2011 dostavili k předmětné nemovitosti, byl již na místě přítomen vydražitel s další osobou. Povinný dobrovolně pustil vykonavatele do předmětné nemovitosti a ti začali provádět soupis movitých věcí. Při té příležitosti doručili povinnému též usnesení o příklepu, o což byl kárně obviněný požádán zástupcem vydražitele. Poté začala manželka povinného vynášet movité věci z domu. Povinný v té době zavolal na policii, načež se na místo dostavila hlídka, která na místě neshledala porušení právních předpisů. Povinnému se pak udělalo nevolno a byl ošetřen přivolanou záchrannou službou. V této době již byly věci povinného z nemovitosti vyneseny a vydražitel nemovitost převzal, to vše za přítomnosti hlídky Policie ČR.

Pokud jde o zámkové vložky, na ty se dotázal vydražitel vykonavatelů, neboť chtěl vyměnit veškeré zámky v nemovitosti. Vykonavatelé mají vložky do zámku standardně s sebou na výjezdních akcích, a proto je poskytli. Protože je vydražitel narozen v roce 1933 a v ten den měl pohmožděnou ruku, byla na jeho výslovné přání vložka u vstupních dveří vyměněna vykonavatelem, čistě v rámci občanské výpomoci. Povinnému tato částka účtována nebyla. Účet ve spise má toliko identifikační význam; nemá ani číslo jednací a byl založen do spisu pouze jako příloha. Vykonavatelé byli tudíž na místě toliko pro soupis věcí pro mobiliární exekuci. Protokol o soupisu odmítl povinný podepsat.

Kárně obviněný odmítl tvrzení kárného žalobce, že tento protokol byl vytvořen účelově, když nebyl založen ve spise předloženém ministerstvu. Tento nedostatek byl zapříčiněn právě neustálými podáními povinného a tedy i neustálým pohybem spisu. Ve vytýkaném případě bylo se spisem pracováno z důvodu podání odvolání proti usnesení o příklepu a bylo připravováno vyjádření pro kárného žalobce. V dané době se spisem pracovala koncipientka kárně obviněného.

Kárně obviněný tudíž vyjádřil názor, že se žalované skutky nestaly tak, jak jsou popisovány kárným žalobcem, jenž vyšel z nepravdivých tvrzení povinného, nýbrž zcela standardním a zákonným způsobem. Kárný návrh proto považuje za neopodstatněný.

III. Replika kárného žalobce

Kárný žalobce v replice ze dne 30. 7. 2012 k uvedeným skutkům sdělil, že trvá na podaném kárném návrhu.

K podkladům kárné žaloby uvedl, že jeho možnosti zjišťování skutkového stavu jsou omezené právě na tvrzení stěžovatelů a exekutora a prověření exekutorského spisu. Pokud jde o skutek č. 1, vyšel kárný žalobce z listiny založené pod č. l. 108 spisu sp. zn. 015 Ex 68/2006 nazvané „Protokol o předání vydražené nemovitosti“ sepsané na hlavičkovém papíře kárně obviněného. Na č. l. 109 spisu je pak založen protokol o soupisu movitých věcí, který ovšem neobsahuje podpisy žádné z přítomných osob ani není uvedeno, že by jej tyto osoby odmítly podepsat. Co se týče skutku č. 2., vycházel kárný

žalobce z obsahu předmětného exekučního spisu a stěžejní byl též záznam přítomné hlídky Policie ČR. Na základě zhodnocení všech dostupných informací usoudil kárný žalobce, že je zde důvodné podezření ze spáchání žalovaných skutků kárně obviněným.

Pokud jde o doručení přípisu právního zástupce vydražitele povinnému, kárný žalobce upozornil, že takové oprávnění (povinnost) exekutorovi nestanoví v rámci exekučního řízení žádný právní předpis. Jedná se tak o porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, podle něhož státní moc lze vykonávat pouze v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Jednalo se o nezákonný postup, který byl součástí nezákonného postupu kárně obviněného a jeho zaměstnanců v rámci neoprávněného vyklizení nemovitosti povinného.

Co se týče vyjádření kárně obviněného, že se u výměny stavebních vložek jednalo pouze o občanskou výpomoc, když doklad o jejich koupi byl ve spise zařazen pouze jako příloha bez jednacímho čísla, nutno pak též minimálně další čtyři faktury, seznam dražitelů, doručenkou potvrzující doručení usnesení o příklepu, protokol o soupisu movitých věcí ze dne 4. 10. 2011, protokol z místního šetření ze dne 5. 10. 2011, či výpis z centrální evidence obyvatel považovat za dokumenty zvláštní povahy, když jsou založeny mimo spis bez čísla jednacímho jako přílohy. Jen stěží lze předpokládat, že ani tyto listiny nebude kárně obviněný uplatňovat (zejména znalečné, inzerci, či pronájem salonku). Kárnému žalobci není též zřejmé, proč jsou doručenka, či protokoly, také zařazené pouze jako přílohy a nejsou zažurnalizovány ve spisu.

Kárný žalobce setrval na podané žalobě v přesvědčení, že oba skutky kladené kárně obviněnému za vinu se staly a jsou závažným porušením povinností soudního exekutora.

IV. Doplnění vyjádření kárně obviněného

V doplnění vyjádření ke kárné žalobě ze dne 13. 11. 2013 kárně obviněný zopakoval své stanovisko, že předání nemovitosti v obou žalovaných případech proběhlo zcela standardním způsobem a tvrzení kárného žalobce o faktickém vyklizení jsou jenom velice účelovou interpretací skutečnosti.

Kárně obviněný setrval též na svých předchozích tvrzeních a poukázal na základní znaky vyklizení podle § 341 občanského soudního řádu a zdůraznil, že k žádnému z tam uvedených kroků nedošlo. V obou případech se jednalo toliko o provádění mobiliární exekuce a přítomnost kárně obviněného, popř. jeho vykonavatelů, na místě byla pouze z důvodu kontroly, zda povinným, či jeho rodinnými příslušníky nejsou odnášeny věci, jež by bylo lze takto postihnout. Kárně obviněný dále rozvinul svá tvrzení o kverulatořní povaze povinného, což opětovně doložil soupisem jeho třiceti pěti podání.

Závěrem upozornil na další případ převzetí předmětně nemovitosti stejným vydražitelem, poté co nově určený exekutor JUDr. M. M. udělil tomuto vydražiteli dne 9. 4. 2013 příklep. Tohoto převzetí se na žádost vydražitele účastnil za účelem sepsu exekutorského zápisu o převzetí nemovitosti vydražitelem Mgr. R. M., exekutorský kandidát pověřený JUDr. T. V., soudním exekutorem se sídlem v Přerově; v tomto případě ovšem kárné řízení zřejmě vedeno není. Proto se i nadále domnívá, že se žádného kárného provinění nedopustil.

V. Splnění předpokladů pro věcné projednání žaloby

Kárný senát nejprve zkoumal, zda návrh na zahájení kárného řízení splňuje předpoklady pro jeho věcné projednání. Kárná žaloba byla podána dne 26. 3. 2012, tj. za účinnosti exekučního řádu ve znění do 31. 12. 2012. Podle § 117 odst. 3 exekučního řádu kárná žaloba musela být podána do 6 měsíců ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítávala doba, pro kterou se prováděly přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců.

Kárný žalobce se o žalovaných skutcích dozvěděl ze stížnosti povinného M. S. doručené Ministerstvu spravedlnosti dne 14. 10. 2011 a jejího doplnění doručeného dne 10. 11. 2011. Průběh prověřování stížnosti není z hlediska dodržení subjektivní lhůty podstatný, neboť kárná žaloba byla podána dne 26. 3. 2012, tedy v základní šestiměsíční lhůtě. Subjektivní lhůta tak byla dodržena. Tato kárná žaloba splňuje i lhůtu objektivní, když nejstarší žalovaný skutek se udál dne 24. 4. 2009, tj. méně než 3 roky od podání kárné žaloby.

Za této situace kárný senát shledal, že kárná žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a z hlediska subjektivní a objektivní lhůty včas a účinně.

VI. Průběh soudního jednání

VI.1. Průběh soudního jednání dne 19. 11. 2013

VI.1.1. Vyjádření účastníků řízení

Před tím, než došlo v řízení vedeném pod sp. zn. 14 Kse 5/2012 k vyhlášení usnesení o vyloučení skutků, jež jsou předmětem tohoto řízení k samostatnému projednání, byla k těmto skutkům podána následující vyjádření.

Kárný žalobce zrekapituloval podanou žalobu a v detailech odkázal na svá písemná podání.

Kárně obviněný ve své výpovědi k prvnímu skutku (výrok I. 1. a II. 1.) uvedl, že se na místě nacházel z důvodu intenzivního naléhání právního zástupce oprávněné. Cílem jeho přítomnosti bylo zmapovat existenci movitých věcí a případně je sepsat a zajistit ještě před převzetím nemovitosti vydražitelem, což se také stalo; byla sepsána řada movitých věcí, které byly následně zajištěny. Dále uvedl, že pokud si vzpomíná, nedošlo na místě k žádnému konfliktu, manželka povinného odešla dobrovolně a asi podepsala též protokol o soupisu movitých věcí. K dotazu soudu na sepis protokolu o předání nemovitosti vydražiteli, kárně obviněný odpověděl, že tento protokol osobně sepsal a podepsal, a to na intenzivní přání právního zástupce oprávněné. Připustil, že se nejedná o běžnou praxi, nicméně v tom nespatřuje porušení právních předpisů. K dotazu kárného žalobce na zajištění sepsaných věcí uvedl, že tyto věci byly zajištěny a odvezeny osobními auty do exekučního skladu v Berouně, přičemž objemnější věci byly ponechány na místě.

K druhému skutku kárně obviněný konstatoval, že vykonavatelé si sami připravují výjezdy. V tomto případě byli na místě dva vykonavatelé, pan O. a pan K., stejně jako v

předchozím případě na naléhání právního zástupce oprávněné. K dotazu soudu uvedl, že plány výjezdů mu jsou předkládány ke schválení; bezdůvodný výjezd by neschválil. Dále kárně obviněný sdělil, že o průběhu žalovaného skutku byl svými vykonavateli informován. K dotazu kárného žalobce uvedl, že sklad movitých věcí má v Berouně a vykonavatelé na delší cesty jezdí dodávkovým automobilem, přičemž velmi objemné věci se ponechávají na místě a případně se operativně zajišťují následně. Na četnost úkonů v měsíci říjnu 2011 si nevzpomíná, nicméně všechny byly činěny na základě naléhání zástupce oprávněné. K dotazu soudu na pravomoci exekutora při ujednání se držby vydražené nemovitosti vydražitelem uvedl, že v daném případě k žádné asistenci nedošlo ani v jednom případě, a přítomnost jeho samotného nebo jeho vykonavatelů na místě byla pouze z důvodu provedení mobiliární exekuce.

VI.1.2. Dokazování

Ke skutku č. 1 byl konstatován spis Exekutorského úřadu Beroun sp. zn. 015 Ex 68/2006. Na č. l. 108 se nachází protokol o předání vydražené nemovitosti opatřený „hlavičkou“ kárně obviněného, přičemž v bodě I. je konstatováno vydražení nemovitosti A. Z. a v bodě II. je uvedeno, že dnešního dne, tj. dne 6. 5. 2009 byla vydražená nemovitost předána vydražiteli (...), podpisy přítomných vypočteny nejsou, je nicméně zřetelný podpis paní S., právního zástupce p. P. a jeden nečitelný podpis, který byl po nahlédnutí kárně obviněným do protokolu ztotožněn jako jeho podpis. Na č. l. 109 se nachází nepodepsaný protokol o soupisu movitých věcí a stejný soupis psaný rukou. K připomínce kárného žalobce byly konstatovány rozdíly v uvedení časových údajů, jak v počátku, tak v ukončení soupisu. K tomuto rozdílu se vyjádřil kárně obviněný tak, že se muselo jednat pouze o nepřesný přepis.

Ke skutku č. 2 byl konstatován spis sp. zn. 015 Ex 70/2007 a úřední záznam Policie ČR, OO Policie Morkovice – Slížany ze dne 27. 10. 2011. Kárný žalobce navrhl doplnit dokazování o protokol o soupisu movitých věcí ze dne 4. 10. 2011, který obdržel jako přílohu v elektronickém spisu soudního exekutora, soud konstatoval, že v předloženém spise se nenachází.

VI.2. Průběh soudního jednání dne 10. 2. 2014

VI.2.1. Pokračování v dokazování

Toto jednání navázalo na jednání konané dne 19. 11. 2013, přičemž úkony tam provedené vzhledem k shodnému složení senátu nebylo třeba opakovat.

Nejprve byl proveden důkaz protokolem o soupisu movitých věcí ze dne 4. 10. 2011, který byl obsahem elektronického spisu sp. zn. 015 Ex 70/2007. Následně bylo prováděno dokazování výslechy svědků.

Svědék L. O., vykonavatel soudního exekutora, vypovídal pouze ke skutku č. 2, neboť u prvního skutku nebyl přítomen. Sdělil, že v inkriminované době byli s kolegou K. na výjezdu po „Kroměřížsku“ a v předmětné nemovitosti povinného byli provádět soupis movitého majetku na opakovanou žádost právního zástupce oprávněné, který komunikoval přímo s vykonavateli, neví s kým osobně. Výjezdy si plánují sami, předkládají je ke schválení soudnímu exekutorovi nebo jeho zástupci. Zástupce oprávněné

byl předem informován o datu provádění soupisu a rovněž svědek věděl, že na místě bude pan M. Pokud jde o samotný průběh úkonu, po příjezdu je pan Slavík vpustil do nemovitosti dobrovolně, legitimovali se a sdělili mu důvod své přítomnosti – provedení soupisu movitého majetku. Pan S. zavolal policii, volal rovněž svému právnímu zástupci. Pokud jde o policejní hlídku, která přijela na místo, té se s kolegou legitimovali a předložili exekuční příkaz na provedení soupisu movitých věcí. Poté, co se panu S. udělalo nevolno, byla přivolána sanitka. Po ošetření panu S. nijak nebránili ve vstupu do nemovitosti. Před odjezdem z místa pomohl panu M. vyměnit vložku u hlavních dveří, neboť tento měl pohmožděnou pravou ruku v důsledku nějaké předchozí potyčky s panem S. K dotazu soudu uvedl, že zámkové vložky jsou běžnou výbavou auta při výjezdech. K dotazům obhájce kárně obviněného svědek uvedl, že z nemovitosti se nic neodnášelo, neboť při soupisu nebyl nalezen žádný hodnotnější majetek; věci si vynášela paní S., a něco též pan S. K poukazu obhájce na policejní záznam, podle něhož měli policii tvrdit, že předávají nemovitost vydražiteli, svědek sdělil, že policista celou situaci pravděpodobně špatně pochopil, neboť převzetí nemovitosti není součástí oprávnění vykonavatelů. Je možné, že si to policista myslel proto, že se na místě nacházel vydražitel. V průběhu úkonů nevolal do exekutorského úřadu, neboť nestandardní situace na místě se netýkala jejich úkonu. Nakonec, poté co paní S. vynesla věci, pan M. uzamkl nemovitost a všichni odjeli. K dotazu obhájce, zda byla situace následně projednávána na exekutorském úřadu, svědek odpověděl, že poté, co se věc začala řešit na nejvyšší úrovni, byl mu jeho postup důrazně vytknut. Svědek ovšem skutečnost, že pomohl panu M. vyměnit zámkovou vložku, považuje toliko za lidskou pomoc s ohledem na věk a zdravotní stav pana M.

Svědek R. K., vykonavatel soudního exekutora, byl přítomen toliko u skutku č. 2. Uvedl, že dne 27. 10. 2011 měli s kolegou O. výjezd do oblasti Brno, Znojmo, přičemž prováděli místní šetření u povinných. Na základě žádosti právního zástupce oprávněné provedli též soupis movitých věcí u povinného S. Snažili se vyjít vstříc advokátovi oprávněné přesto, že už předtím soupis prováděn byl. O podobných kontaktech s klienty se záznamy nevedou, hovory jsou často konány v terénu. Od advokátní kanceláře měli též informaci, že se na místě bude nacházet vydražitel pan M. Pokud jde o samotný průběh, vstoupili do nemovitosti, kam je dobrovolně vpustil povinný, po nich vstoupil vydražitel. Oni začali provádět soupis a vydražitel se začal bavit s panem S. a trval na tom, aby rodina S. opustila nemovitost. Protokol o soupisu movitých věcí se nesepisoval, neboť nebyly nalezeny nové položky, vyhotovil se pouze záznam. Po příchodu přivolané policejní hlídky se legitimovali a předložili též příkaz k provedení soupisu movitých věcí a usnesení o příklepu, jež měli sebou a také policistům popsali situaci. Výměnu zámku neprováděl, vydražiteli pomohl kolega. Mezi povinným a vykonavatelem nedošlo k žádnému fyzickému konfliktu. Manželka se synem povinného vynášeli věci. Protože se panu S. udělalo nevolno, byla přivolána sanitka. Po opuštění sanitky se pan S. nevrátil do nemovitosti, neboť mu pan M. již nepředal klíče. K dotazu soudu uvedl, že s advokátní kanceláří oprávněné byl v kontaktu přímo on sám a jejich požadavek vyřizoval také osobně; s kárně obviněným postup nekonzultoval. I když při úkonu byla situace vypjatá, další postup nijak nekonzultoval s exekutorským úřadem, neboť to nepovažoval za nutné; na místě byla policejní hlídka a situace nebyla příliš vyhrocena. Následně celou situaci řešili na úřadě, a bylo mu vytknuto, že v takové situaci nekontovali úřad a nevyžádali si pokyny. K dotazu obhájce kárně obviněného uvedl, že na místě neprováděli žádný úkon, který se provádí při vyklizování nemovitosti.

Svědék J. M., vydražitel předmětné nemovitosti (skutek č. 2), uvedl, že si pamatuje toliko, že telefonoval s kárně obviněným a pak se asi po týdnu dostavil do předmětné nemovitosti, kde byli jeho vykonavatelé. Dle jeho názoru „*nedělali nic špatné*“, on sám odšrouboval kliku na hlavních dveřích a oni vyměnili zámkovou vložku, vyměnili pak také vložku vzadu na garáži, a to z jeho iniciativy. K dotazu na vztah k advokátovi Mgr. P. uvedl, že ten mu pouze pomáhal najít peníze, což se nakonec povedlo, měl s ním i nějakou smlouvu, ale nic mu neplatil.

Svědék M. S., povinný (stěžovatel), byl také přítomen pouze u druhého skutku. Uvedl, že dne 27. 10. 2011 k němu přijeli vykonavatelé K. a O. a řekli mu, že si pan M. přišel převzít nemovitost, takže se má i s rodinou sbalit a vystěhovat. Doručili mu též dopis od právního zástupce pana M., Mgr. P., o tomto převzetí. Doma byl též mentálně postižený syn a manželka. Protože se svědek domníval, že na to nemají vykonavatelé právo, zavolał policejní hlídku. Sednul si do křesla a řekl vykonavatelům, že nikam nepůjde. Podle jeho názoru vykonavatelé uvedli v omyl též policii, když hlídce tvrdili, že na základě usnesení o příklepu mohou vyklidit nemovitost. Policie proto nijak nezasahovala a byla tam pouze jako dohled. Svědkovi se následně udělalo nevolno a policie přivolala záchranku. Poté, co přijela záchranka, odešel svědek z domu k ošetření v sanitce a pak jej již vykonavatelé zpátky dovnitř nepustili; stoupli si do dveří a bránili mu ve vstupu, on se přes ně projít silou nepokoušel vzhledem ke svému zdravotnímu stavu. Manželka se synem to viděli a dále balili věci. Pracovníci exekutora, nebo pan M. vyměnili zámky, což osobně neviděl, neboť již nebyl vpuštěn do domu. K dotazu kárného žalobce svědek sdělil, že nebyl předem informován o příjezdu vykonavatelů exekutora, měli s sebou nějaké listiny, kterými se prokazovali, ale neukázali mu je, nýbrž řekli jen, že má vyklidit nemovitost. On sám o vydražení nemovitosti věděl, neboť byl přítomen na dražebním jednání. K dotazu, zda vykonavatelé prováděli též soupis věcí, svědek sdělil, že si movité věci neprohlíželi, neboť tam byli cca tři týdny před tím, právě kvůli jejich soupisu. Na dotaz obhájce kárně obviněného svědek uvedl, že se s panem M. setkal též po dražbě a pak ještě jednou v době před žalovaným skutkem; žádný konflikt s ním neměl. Dále k dotazu připustil, že vede proti kárně obviněnému spor o náhradu škody. K dotazům kárného senátu uvedl svědek, že odmítl podepsat listinu o potvrzení doručení přípisu Mgr. P. O tom, že by vykonavatelé nebo kdokoli prováděl odečety energií neví, sám si stavy zapsal do svého sešitu.

Svědék P. S., syn povinného uvedl, že si toho moc nepamatuje vzhledem ke svému psychickému stavu; s ohledem na jeho psychický a zdravotní stav (rozrušení z povinnosti svědčit) nebyl schopen při výslechu mluvit srozumitelně a od jeho výslechu bylo následně upuštěno.

Svědčyně J. S., manželka povinného, se vyjádřila k oběma skutkům.

Ke skutku č. 1 uvedla, že dopoledne přijel kárně obviněný, pan P. a pan Z. a kárně obviněný jí řekl, že se musí do půl hodiny vystěhovat; vzít si mohla osobní věci a léky. Z. šel na dvůr a do garáže, v domě se moc nezdržoval. Podepsala nějaký protokol, který jí byl předložen kárně obviněným. Svědkyně si nevzpomíná, že by byl prováděn soupis movitých věcí, neboť ten byl prováděn již dříve a věci byly označeny. Svědkyně tedy balila

se synem věci. Některé věci jí exekutor sbalit nepovolil, např. porcelán, staré cizí mince, a to odvezl. Pamatuje si též, že na místo přijeli policisté, kárně obviněný se jim prokázal a oni odjeli. Pak jí přítomní pomohli vynést igelitky na dvůr, kárně obviněný vyměnil zámky a polepil dveře. K dotazu senátu i obhájce obviněného svědkyně uvedla, že si je jistá výměnou zámků, neboť u ní byla přítomna. Po předstření protokolu o předání nemovitosti sdělila, že si není jista, zda se prováděl soupis movitých věcí či nikoliv. Popřela, že by výpověď s někým probírala, jen si znovu přečetla svou výpověď učiněnou na policii.

Ke skutku č. 2, svědkyně uvedla, že v nemovitosti pouze přespávala po dobu cca tří nocí, neboť se kvůli synovi stěhovala z Kroměříže do Z. Uvedeného dne přijeli pan K., pan O. a pan M. s přítelkyní. Vykonavatelé jim řekli, že se mají vystěhovat. Vykonavatelé neoznačovali movitý majetek, neboť ten byl již označen. Manžel zavolal na policii, poté seděl v křesle a ona se synem balili věci, které pak vynášela ven. Po příjezdu sanitky musel manžel na ošetření; po něm ho již vykonavatelé dovnitř nevpustili a říkali mu, že se musí vystěhovat a dovnitř už nepůjde. Neví o tom, zda vykonavatelé manželovi něco doručovali, neví nic ani o schůzkách manžela s panem M. To, že vykonavatelé bránili manželi ve vstupu do domu, viděla, když vynášela igelitky z domu. Neviděla výměnu zámkových vložek. Není si jista, zda spolu s manželem a synem nepodala proti kárně obviněnému žalobu o náhradu škody.

Svědék A. Z., vydražitel nemovitosti, jenž byl přítomen u prvního skutku, se vyjádřil tak, že na místo přijel, neboť měl od advokáta P., který jej zastupoval rovněž při dražbě, informaci, že se má dostavit převzít nemovitost. Ví, že tam byl prováděn soupis movitých věcí, jinak si moc nepamatuje. Určitě se nikdo nestěhoval. Když odcházel, S. (syn a manželka povinného) byli v domě. Nikdo neměnil zámkové vložky a policie tam taky nebyla. Po předstření protokolu o předání nemovitosti, uvedl, že jej podepsal, ale už si nevzpomíná, o čem protokol byl a nevzpomíná si, zda měl k nemovitosti klíče.

Svědék J. H., příslušník Policie ČR, byl přivolán v průběhu své služby dne 27. 10. 2011 do Z. v souvislosti se skutkem č. 2. Vypověděl, že na policii volal pan S., že jsou u něj exekutoři a neoprávněně jej chtějí vystěhovat. S kolegou S. přijeli na místo, byli tam mj. pracovníci exekutora, kteří se legitimovali a ukázali rovněž usnesení o udělení příklepu. Policisté po konzultaci s nadřízenými měli za to, že exekutoři vědí, co dělají, proto spíš dohlíželi, aby nedošlo k násilí. Panu S. se pak udělalo nevolno, tak přivolali záchranku. Pan Slavík již po ošetření nebyl vykonavateli vpuštěn dovnitř budovy. Manželka se synem balili věci, a když policisté odcházeli, byli již všichni před domem. Na zamykání, či výměnu zámků si nevzpomíná, ani si nepamatuje, že by vykonavatelé vynášeli nějaké věci; násilnosti se tam neudály, maximálně odstrkování.

Svědék M. S., příslušník Policie ČR, byl jako člen policejní hlídky přivolán k nemovitosti do Z. ke skutku č. 2. Vypověděl, že na místě byli exekutoři a vydražitel, kteří chtěli rodinu S. vystěhovat a předat nemovitost panu M., prokázali se usnesením o udělení příklepu. Panu M. se udělalo špatně, byla přivolána sanitka. Po ošetření se vše ukončilo, neboť nepřítomnost pana S. byla využita k sepsání stavu měřících zařízení a k zamknutí nemovitosti. Vykonavatelé již pana S. dovnitř nevpustili. Nevybavil si, že by vykonavatelé vynášeli nějaké věci, problém s klíči, ani neví, kdo v jakém pořadí odjížděl.

Předvolaný svědek Mgr. P. se omluvil; kárně obviněný nadále netrval na jeho výsledku a dokazování bylo ukončeno.

VI.2.2. Závěrečné návrhy

Kárný žalobce setrval na svém návrhu, přičemž považoval za prokázané, že oba skutky se staly tak, jak bylo popsáno v žalobě. Dle jeho názoru se jedná o závažná provinění a navrhl proto uložit sankci odvolání z exekutorského úřadu.

Obhájce kárně obviněného zaujal názor, že ani jedním důkazem nebylo prokázáno, že by v případě prvního skutku došlo k předání nemovitosti či k jejímu faktickému vyklizení. Došlo toliko k provedení soupisu movitých věcí. Protokol o předání věci byl pochybením, mělo se jednat o osvědčení o skutkovém stavu. Jedná se pouze o pochybení ve formě právního úkonu. Skutek se tedy tak, jak je definován v žalobě, vůbec nestal.

Ke skutku č. 2 obhájce kárně obviněného uvedl, že vykonavatelé měli na místě dodat určitou vážnost prováděnému úkonu na žádost advokáta oprávněné a zároveň vydražitele. Na místě nedocházelo k žádným násilnostem. Skutečnost, že po propuštění ze sanitky již pan S. nebyl vpuštěn do nemovitosti, byla důsledkem toho, že ji dobrovolně opustil a držby se ujal pan M. Úprava převzetí nemovitosti vydražitelem den po vydání usnesení o příklepu je sice kusá, nicméně vydražitel byl, s ohledem na znění § 336 I odst. 1 občanského soudního řádu, oprávněn nemovitost převzít. Další závěry kárného žalobce stojí pouze na tvrzeních pana S. Lze chápat, že povinnému je celá situace nepříjemná, nicméně on svými postupy působí újmu také oprávněné paní T., která není již mnoho let schopná vymoci svou pohledávku, či panu M., který se opakovaně pokoušel převzít jím vydraženou nemovitost. Kárně obviněný má za to, že tvrzení pana S. nejsou věrohodná. Dalším důvodem jejich nevěrohodnosti je skutečnost, že odsouzení kárně obviněného před kárným soudem by bylo k jeho prospěchu, neboť žaluje kárně obviněného o náhradu škody. Dále bylo prokázáno, že obviněný nebyl na místě samém. Žalovaný skutek má spočívat v tom, že kárně obviněný dal svým zaměstnancům pokyn k asistenci vydražiteli a k faktickému vyklizení. Z okolností případu je patrné, že nebyl dán výslovný pokyn k „divokému“ vyklizení nemovitosti. Zaměstnanci možná úplně nezvládli situaci, když pomohli panu M. vyměnit zámky a nezavolali ve vypjaté situaci o pokyny na exekutorský úřad; exekutor nicméně nemůže za toto jejich jednání nést odpovědnost. Závěrem uvedl, že považuje navrhovaný trest za nepřiměřený a domnívá se, že již samotné projednání skutku před kárným soudem je dostačující.

VII. Posouzení věci kárným senátem

VII.1. Rozhodné právo

Kárný senát se zabýval otázkou, jaké znění zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) je pro posouzení věci rozhodné. Exekuční řád byl totiž v ustanoveních upravujících kárnou odpovědnost výrazně novelizován zákonem č. 396/2012 Sb., účinným od 1. 1. 2013. Přejícná ustanovení obsažená v čl. IV. odst. 1 stanoví, že se zahájená řízení dokončí podle dosavadních předpisů. Kárné řízení spočívá v posouzení odpovědnosti za porušení právních či stavovských předpisů, při němž se postupuje přiměřeně podle zákona č. 7/2002 Sb. a podle trestního řádu. Odpovědnost

exekutora plyne z hmotněprávního předpisu, kterým je exekuční řád. Časovou působnost, ač její úpravu exekuční řád výslovně neobsahuje, je třeba ve smyslu uvedeného přechodného ustanovení vnímat obdobně jak je to běžné i u jiných předpisů upravujících trestání. Tak např. trestní zákoník stanoví v § 2 odst. 1, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl trestný čin spáchán; podle pozdějšího zákona se postupuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato zásada je zakotvena i čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Přesto, že kárné řízení není řízením trestním, musela by být i v něm tato zásada respektována. V daném případě novela provedená zákonem č. 396/2012 Sb. je ve svém celku i v jednotlivých ustanoveních upravujících kárná opatření výrazně přísnější, než tomu bylo doposud. Z toho všeho je třeba dovodit, že o kárné žalobě je nutno rozhodovat podle exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012.

VII.2. Posouzení odpovědnosti

Kárný senát při posouzení odpovědnosti soudního exekutora vycházel z dosavadní soudní judikatury, z níž konstantně plyne, že stát exekučním řádem přenesl stát část výkonu své moci – specificky moci soudní, jíž je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací – na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický, či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že kárným proviněním exekutora je jednání, kterým závažně nebo opětovně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, případně občanským soudním řádem, upravujícím postup exekutora při výkonu funkce nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání. Jde tedy o jednání popsané intenzitou či opětovností, které je buď protiprávní, nebo samo o sobě nemusí být ještě protiprávní, ale narušuje důstojnost exekutorského povolání. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti exekutorem je ovšem třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu [blíže viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 417 a násl.].

Kárným proviněním podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu je závažné nebo opětovné porušení povinnosti stanovené právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory.

VII.2.1. Uznání viny – Skutek č. 1 – výrok I. 1.

Žalovaným skutkem č. 1 bylo kárně obviněnému kladeno za vinu, že dne 6. 5. 2009 předal vydražiteli nemovitost a fakticky provedl její vyklizení, ačkoli k takovému jednání nebyl oprávněn.

Z provedeného dokazování vzal kárný soud za zásadní důkaz protokol o předání vydražené nemovitosti sepsaný dne 6. 5. 2009 ve Z. pod „hlavičkou“ soudního exekutora Mgr. P. D. Na přední straně tohoto protokolu je uvedeno, že dne 6. 5. 2009 byla vydražená nemovitost předána vydražiteli A. Z. spolu s příslušenstvím tří klíčů od vchodu. Zapsány jsou také stavy elektroměru a vodoměru. Protokol je podepsán paní S., Mgr. P. a Mgr. D. Na zadní straně protokolu je rukou psaný text, z něž plyne, že při převzetí nemovitosti vydražitelem panem Z. bylo umožněno odnést z převzaté nemovitosti všechny věci osobní povahy všech členů domácnosti povinného M. S. Dále se v něm nachází prohlášení, že veškeré věci zanechané v nemovitosti mimo soupis movitých věcí exekutora, se prohlašují za bezcenné a bude s nimi naloženo dle uvážení vydražitele. Tato strana je podepsána, kromě paní S., Mgr. P. a Mgr. D., též vydražitelem panem Z..

Jedná se o zásadní důkaz, který byl navíc podpořen též výpověďmi svědků A. Z., jenž v průběhu svědecké výpovědi na tomto protokole identifikoval svůj podpis a výpovědi svědkyně J. S., z níž plyne, že nemovitost byla předávána vydražiteli, že podepsala nějaký protokol a se synem se v důsledku tohoto předání museli vystěhovat i se svými osobními věcmi. Určité nepřesnosti v její svědecké výpovědi jsou logické s ohledem na časový odstup a nečiní její výpověď nevěrohodnou.

Kárně obviněný ve svém vyjádření při jednání konaném dne 19. 11. 2013 rovněž potvrdil, že tento protokol, ač jej nepovažuje za běžnou praxi, vydal na naléhání právního zástupce oprávněné. Totéž lze dovodit i z písemného vyjádření kárně obviněného ze dne 15. 6. 2012, ve kterém uvedl, že z předmětného protokolu plyne dobrovolné předání nemovitosti vydražiteli, neboť jej bez námitek podepsali přítomní členové domácnosti povinného.

Kárný soud tak vzal za prokázané, že kárně obviněný fakticky předal vydražiteli vydraženou nemovitost.

Kárně obviněný se hájil tím, že protokol o předání nemovitosti, ač jej nepovažuje za běžnou praxi, vyhotovil na základě opakovaného naléhání právního zástupce oprávněné. V tomto postupu však lze spatřovat porušení povinnosti dodržovat nestrannost v činnosti kárně obviněného.

Kárný senát se již v minulosti např. v rozhodnutí ze dne 1. 9. 2010, č. j. 11 Kse 23/2009 - 100 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) vyjádřil k povinnosti dodržovat nestrannost v rámci exekučního řízení. Je zřejmé, že postavení soudního exekutora nelze beze zbytku přirovnat k postavení soudu. Kárný senát neopomíjí, že soudní exekutor vystupuje při své činnosti v postavení podnikatele dle obchodního zákoníku. Na rozdíl od soudu tedy provádí exekuční činnost za účelem dosažení zisku a ve vztahu k oprávněnému na vlastní riziko (shodně viz usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 150/04, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu). Po zahájení samotné exekuční činnosti však vystupuje exekutor, na něhož je v určitém rozsahu přenesen výkon státní moci, ve vrchnostenském postavení vůči ostatním účastníkům řízení. Není jistě vyloučeno, aby soudní exekutor zohlednil pokyny či návrhy vznesené některým z účastníků řízení, avšak vždy musí dodržovat zásadu jejich rovnosti, nestrannost a vázanost právními předpisy. Soudní exekutor si musí být těchto zmíněných

povinností vědom a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem případu musí rozhodnout, kdy je návrh účastníka řízení akceptovatelný a kdy již překračuje zákonem stanovené meze spravedlivého procesu. Pokud exekutor případnému podnětu účastníka k nestandardnímu postupu vyhoví a navíc jej nezaznamená ani v exekučním spisu jako v tomto případě, vystavuje se nebezpečí, že nebude schopen obhájit vedení řízení v souladu se zákonem. Postup soudního exekutora není sice vzhledem k účastníkům řízení svázán natolik přísnými pravidly jako je tomu v řízení soudním, přesto však jednání s některým z účastníků a jeho výsledek v žádném případě nemůže vzbuzovat pochybnosti o nestrannosti soudního exekutora. Ostatně, i pouhá pochybnost ohledně poměru k účastníkům řízení zakládá dle § 29 exekučního řádu důvod vyloučení exekutora z provedení exekuce. Exekutor tedy vzhledem ke svému vrchnostenskému postavení při exekučním řízení nemůže mít k oprávněnému jakožto jednomu z účastníků řízení podobný vztah, který má například advokát ke svému klientovi a vyhovět tak jeho „naléhání“. Soukromoprávní povaha vztahu, která je vlastní pro poměr mezi klientem a právním zástupcem, je neslučitelná s vrchnostenským postavením soudního exekutora ve fázi provádění exekuce. Shodně se k této otázce vyjádřil Nejvyšší soud ve svém stanovisku k výkladu zákona č. 120/2001 Sb., sp. zn. Cpjn 200/2005, bod XIV., dostupném na www.nsoud.cz, dle něhož: „Pro řízení o výkon rozhodnutí (a totéž musí platit i pro řízení exekuční) je příznačné, že obecné civilněprocesní zásady dispoziční a projednací (zejména ve stadiu provedení výkonu, resp. exekuce) jsou nepřehlédnutelně omezeny; nejde zde jen o subjektivní zájem té či oné procesní strany, nýbrž současně o autoritu státu ve vztahu k právu vůbec, konkrétně pak k tomu jeho poslání, jímž ztělesňuje garance jeho faktické vynutitelnosti (tj. reálné vykonatelnosti kvalifikovaných titulů). Právní stát je povinen ji zajistit nikoliv jakkoli, nýbrž opět v mezích práva, tedy též se zřetelem k principu adekvátní ochrany povinného, a tudíž i nestranně (srov. též citované ustanovení § 29 ex. ř.).“ Stejně, příp. ještě výrazněji, nutno tyto zásady vztáhnout na situaci, byl-li požadavek resp. naléhání vznesen právním zástupcem nejenom oprávněné ale též vydražitele, který nebyl účastníkem exekučního řízení. Akceptování takového pokynu, který je v rozporu se zákonem, neohrožuje toliko nestrannost ale též nezávislost exekutora, jako vrchnostenského orgánu. Soudní exekutor tedy nemůže přizpůsobovat řízení (nezákonným) pokynům jednoho z účastníků exekučního řízení a už vůbec tak nemůže činit, jedná-li se o pokyn osoby, která účastníkem řízení není. Obrana kárně obviněného tvrzením o vyhovění opakovanému naléhání právního zástupce oprávněné a vydražitele proto není na místě.

Nelze akceptovat ani argumentaci kárně obviněného, že se u této listiny jedná toliko o vadu formy, když protokol o předání vydražené nemovitosti měl být vlastně formálně exekutorským zápisem o osvědčení skutkového děje.

Sepisování exekutorských zápisů spadá pod tzv. další činnost soudního exekutora (§ 77 an. exekučního řádu). Výsledkem této činnosti jsou veřejné listiny, kterými mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem. Tento efekt však nastává pouze v případě, splní-li exekutor při jejich sepsání formální a obsahové náležitosti stanovené exekučním řádem. Protokol o předání vydražené nemovitosti, č. j. 15 Ex 68/2006 – 108, však formální náležitosti podle § 79 exekučního řádu nesplňuje, když se na něm nachází toliko podpis soudního exekutora, nikoliv však zákonem požadovaný otisk jeho úředního razítka. Kromě požadavku na formální správnost exekutorských zápisů, stanoví zákon také zvláštní režim jejich uschovávání vzhledem k důsledkům, které z nich

mohou plynout. Exekuční řád v § 86 ukládá exekutorovi povinnost uložit neprodleně exekutorské zápisy ve své kanceláři pod uzávěrou. Ustanovení § 100 exekučního řádu pak určuje, že exekutor musí exekutorské zápisy uschovávat odděleně od spisů v kovové skříni. Poněvadž byl předmětný dokument v této věci označen jako „protokol“ a nikoliv jako exekutorský zápis, nenachází se na něm úřední razítko soudního exekutora a je součástí exekučního spisu tehdy probíhající exekuce, nelze žádným způsobem dovozovat, že úmyslem kárně obviněného bylo toliko osvědčit skutkový stav a na jím vytvořenou listinu nahlížet jako na exekutorský zápis, jak se to snažil navodit obhájce kárně obviněného ve své závěrečné řeči. O povaze tohoto dokumentu jako exekutorského zápisu tak s ohledem na uvedené nelze vůbec uvažovat a jedná se toliko o účelovou argumentaci kárně obviněného.

Kárný soud má vzhledem k provedenému dokazování za prokázané, že kárně obviněný předal dne 6. 5. 2009 vydraženou nemovitost vydražiteli. Poněvadž soudní exekutor při provádění exekuční činnosti vystupuje ve vrchnostenském postavení, může konat pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky). Oprávnění (povinnost) k předání vydražené nemovitosti vydražiteli však soudnímu exekutorovi žádný právní předpis neumožňuje, a proto je nutné toto jeho jednání považovat za jednání v rozporu s právními předpisy; toto jednání je přitom závažné.

Na základě uvedených skutečností shledal kárný soud kárně obviněného vinným z toho, že předal vydraženou nemovitost vydražiteli, čímž spáchal kárné provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu. Toto jednání kárný senát vyčlenil z žalovaného skutku č. 1 a rozhodl o něm samostatným výrokem.

VII.2.2. Zproštění kárné žaloby

VII.2.2.1. Skutek č. 1 – výrok II. 1.

Shora bylo konstatováno, že žalovaný skutek č. 1 v sobě zahrnoval dvě samostatná jednání, spočívající jednak v předání nemovitosti vydražiteli, jednak v jejím faktickém vyklizení.

Pokud jde o druhou část žalovaného skutku č. 1, tedy jednání spočívající ve faktickém vyklizení nemovitosti, dospěl kárný senát po provedeném dokazování k závěru, že faktické vyklizení nemovitosti kárně obviněným nebylo prokázáno ani výsledky svědků ani obsahem spisu či dalšími listinnými důkazy. Prokázáno naopak bylo, že po předání nemovitosti vydražiteli opustila paní S. spolu se synem nemovitost dobrovolně a kárně obviněný se tedy na vystěhování rodiny S. z nemovitosti aktivně nepodílel. Vzhledem k uvedenému zjištění kárný senát toto samostatné jednání od skutku vymezeného kárnou žalobou oddělil a v této části kárně obviněného návrhu kárného žalobce zprostil, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, tak jak byl žalován.

VII.2.2.2. Skutek č. 2 – výrok II. 2.

Kárný žalobce skutkem č. 2 kladl kárně obviněnému za vinu, že dal pokyn svým vykonavatelům R. K. a L. O., aby poskytli „asistenci“ vydražiteli při převzetí vydražené nemovitosti. Tím měl fakticky dne 27. 10. 2011 provést vyklizení vydražené nemovitosti,

ačkoliv k takovému úkonu nejenže vydražitel neměl exekuční titul, ale ani soudní exekutor nebyl provedením exekuce vyklizením předmětné nemovitosti pověřen.

K tomuto skutku bylo provedeno obsáhlé dokazování, jímž bylo prokázáno, že dne 27. 10. 2011 přijeli do nemovitosti povinného S. ve Z., vykonavatelé kárně obviněného, kteří byli obeznámeni s tím, že v té době bude na místě rovněž vydražitel nemovitosti pan M. Z provedeného dokazování bylo dále zjištěno, že kárně obviněný, schvaloval výjezdy svých vykonavatelů před jejich uskutečněním. Jak kárně obviněný, tak oba vykonavatelé, byli při svých výpovědích jednotní v tom, že předmětný výjezd byl rovněž schválen a do předmětné nemovitosti byli vykonavatelé kárně obviněného vysláni za účelem provedení posledního soupisu movitých věcí před tím, než si nemovitost převezme vydražitel, a to na opakovanou žádost právního zástupce oprávněné (a zároveň vydražitele) Mgr. P. Kárný senát tak má za prokázané, že kárně obviněný schválil výjezd svých vykonavatelů do nemovitosti povinného S. na den 27. 10. 2011, ačkoli mu bylo známo či mělo být známo, že soupis movitého majetku tam byl prováděn již dne 4. 10. 2011, o čemž svědčí mj. protokol o soupisu movitých věcí, jímž byl proveden důkaz. Pokud jde o samotné jednání vykonavatelů na místě, vzal soud za prokázané, že vykonavatelé kárně obviněného pomohli vydražiteli vyměnit zámkovou vložku u hlavních dveří, a dále též, že nepustili povinného S. do nemovitosti poté, co byl ošetřen v přivolané sanitce.

Předně nutno uvést, že obecně je soudní exekutor, jako monokratický orgán, odpovědný za činnost vlastních zaměstnanců. Tato odpovědnost našla své vyjádření v § 32 exekučního řádu, jímž je upravena objektivní odpovědnost soudního exekutora za škodu způsobenou činností jeho zaměstnanců. Pokud jde ale o kárnou odpovědnost soudního exekutora za činnost jeho zaměstnanců v rozhodné době, vychází kárný senát, přes rozpornou judikaturu kárných senátů v této otázce, z převažujícího závěru, že kárná odpovědnost soudních exekutorů je odpovědností za zavinění. Tato judikatura kárných senátů vychází z toho, že exekutor je za činnost svých zaměstnanců, kteří plní úkoly jeho jménem, kárně odpovědný, nicméně i jeho kárná odpovědnost má své meze. Předpokladem kárné odpovědnosti soudních exekutorů podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu je *zaviněné závažné nebo opětovné porušení jejich povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem nebo usnesením Exekutorské komory, které musí být v příčinné souvislosti se skutkem, který je předmětem návrhu na zahájení kárného řízení.* (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 14 Kse 6/2011 – 299).

Pokud jde o skutek, který je žalován, ten spočívá v tom, že kárně obviněný měl dát pokyn svým vykonavatelům k poskytnutí asistence vydražiteli při převzetí vydražené nemovitosti, čímž měl fakticky vyklidit předmětnou nemovitost. Kárný soud vážil, zda termín „dát pokyn“ lze naplnit tím, co bylo v průběhu kárného řízení prokázáno, tedy schválením výjezdu za účelem provedení opakovaného soupisu movitých věcí, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Pojem „dát pokyn“ k určité konkrétní činnosti v sobě zahrnuje úmyslné jednání soudního exekutora (přímý úmysl). V průběhu řízení však nebylo prokázáno, že by kárně obviněný vydal nějaký speciální pokyn svým zaměstnancům, jak konkrétně mají ve věci postupovat, nebo že by je nabádal k určitému postupu. Prokázáno bylo pouze určité zanedbání řídicí činnosti soudního exekutora schválením zjevně neúčelného výjezdu k provedení opětovného soupisu movitého majetku, navíc na naléhání právního zástupce oprávněné (o nestrannosti soudního exekutora viz argumentaci

ke skutku č. 1 – výrok I. 1.). Schválení tohoto výjezdu s uvedeným „obsahem,“ tedy pokynem k provedení soupisu movitých věcí, však nepředstavuje ani nedbalostní zavinění soudního exekutora za žalovaný skutek, když tento nemohl žádným způsobem předvídat následné excesivní počínání svých zaměstnanců.

Kárný senát tak v projednávaném případě nemohl přistoupit ani k reformulaci žalovaného skutku podle toho, co bylo prokázáno, neboť by se již jednalo o skutek jiný, a tím by byla porušena zásada zachování totožnosti skutku (a contrario rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2012, č. j. 14 Kse 9/2011 - 149).

Pokud se konečně jedná o prokázané jednání vykonavatelů kárně obviněného, které eventuálně svědčí o tzv. faktickém vyklizení, když vykonavatelé asistovali vydražiteli při výměně zámkové vložky, či nepustili povinného S. do nemovitosti poté, co byl ošetřen v sanitce rychlé záchranné služby, nejsou tato jednání předmětem kárné žaloby, neboť nebyl prokázán pokyn kárně obviněného k těmto úkonům, který byl žalován jako předpoklad odpovědnosti kárně obviněného za provedení „faktického vyklizení“. Vzhledem k neprokázání zavinění kárně obviněného, nutno jednání jeho zaměstnanců, k němuž neměli předchozí pokyn a ke kterému si ani v průběhu nevyžádali pokyny, považovat za jednání excesivní, za které soudní exekutor nenese kárnou odpovědnost. Z provedeného dokazování bylo zjištěno, že tento nesprávný postup byl vykonavatelům kárně obviněným následně vytknut.

S ohledem na tyto skutečnosti kárný senát dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že se skutek č. 2 – tak, jak byl žalován – stal, a tudíž kárně obviněného této části žaloby zprostil.

VIII. Kárné opatření

Kárný žalobce navrhl kárné opatření odvolání z exekutorského úřadu. Obhájce kárně obviněného oproti tomu konstatoval, že považuje navrhovaný trest za nepřiměřený a domnívá se, že již samotné projednání skutku před kárným soudem je dostačující. Kárný senát není těmito návrhy vázán.

Při rozhodování o druhu kárného opatření vycházel kárný senát ze všech okolností případu. Vycházel jak z povahy porušení povinnosti, tak z následků tohoto porušení. Po zvážení všech rozhodujících kritérií spoluurčujících povahu a závažnost kárného provinění, které narušuje důvěru v nezávislost a nestrannost exekutorské profese, dospěl kárný soud k závěru, že adekvátním kárným opatřením v dané věci bude pokuta podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu ve výši 50.000 Kč. Kárný senát má za to, že uložené kárné opatření vystihuje všechny okolnosti případu a přispěje k vyšší motivaci kárně obviněného k řádnému výkonu funkce soudního exekutora tak, aby kárný senát v případném příštím kárném řízení nemusel uplatnit kárné opatření přísnější.

Pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol 14008013.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně kárného senátu